

riets Fjernelse eller Landstingets Opløsning. Deri har det ærede Medlem Ret. Ministeriets Fjernelse, tror jeg dog ikke, det ærede Medlem vilde faa ud deraf; thi jeg gad dog set, om det vilde lykkes at kaste et Ministerium, der i en Sag som denne tæller omtrent 100 af Folketingets 114 Medlemmer paa sin Side; det vilde være et groft Brud paa den parlamentariske Skik og Orden, hvis det faldt i Landstingets Lod, fordi det ikke kunde gaa ind paa et af Folketinget i Overensstemmelse med Regeringen vedtaget Forslag, at fælde Ministeriet. Nej, den anden Følge vilde sikkert resultere af et saadant Standpunkt; men det er jo ikke nødvendigt at drøfte det videre: Det er kun en Trusel, og en Trusel, som ikke kommer til Udførelse; men Sindelaget, Hjertelaget overfor denne Sag, det er jo klart nok.

Det ærede Medlem kunde ikke rigtig lide den Udtalelse, jeg har brugt, at Landstinget ikke har været lydhørt. Der er jo i og for sig ikke noget ondt i det; jeg synes, det er en meget træffende Betegnelse, thi det er jo en Kendsgerning, at i 7 Aar har Regeringen, den ene efter den anden, forgæves forsøgt paa at komme dette Ting i Tale med Hensyn til Spørgsmaalet om en Grundlovsforandring, fordi fra første Færd alle maa erkende, at Grundlovens § 32 overholdes ikke; og da ingen, saa vidt mig bekendt, ønsker at opfylde Grundlovens § 32 bogstaveligt, er der kun een Vej at gaa: At komme til en Forandring af denne Bestemmelse. — Den ærede Ordfører for Højre (Piper) bebrejdede mig i Gaar, at vi ikke har fastholdt det Forslag. Men hvad kan det nytte gentagne Gange at komme til Landstinget, naar det ikke er lydhørt for de Ønsker, som Regeringen har givet Udtryk i de Forslag, der tidligere har foreligget? Man har forsøgt forskellige Veje, som jeg paaviste i Gaar; man er gaaet meget forsigtigt og langsomt frem, indtil Kravet nu er blevet større og større om en almindelig Grundlovsrevision; og det er jo et Krav, som ikke blot er kommet fra Venstre, fra Regeringen, men som fra flere Sider i Højre ogsaa har været fremsat.

Det ærede 4de kongevalgte Medlem udtalte som en af sine gamle Grundsætninger, at Landstinget er ligeberettiget med Folketinget. Men jeg deler ikke den Opfattelse. Jeg har den Opfattelse, at Folketinget har en Fortrinsret i Bevillingssager, idet Finansloven først forelægges i det andet Ting. Og det har jo ogsaa vist sig, at under almindelige normale konstitu-

tionelle Former bliver som Regel Følgen den, at den Finanslov, Folketinget udarbejder i alle dens Enkeltheder og vedtager, bliver Rigsdagens Finanslov.

Det ærede Medlem ankede stærkt over Forslagets Bestemmelse om at hindre Finanslovs konflikter. Det er ganske rigtigt, at det har været Regeringens Ønske ved de Bestemmelser, der indeholdes i § 67, at forhindre, at vi kommer ud i, hvad det ærede Medlem ganske rigtigt selv betegnede ved „det tomme Rum“. Der har vi været før, og det ærede Medlem har med stor Dygtighed ledet os ud i „det tomme Rum“. Vi ønsker ikke at komme i „det tomme Rum“ mere; vi har set, hvilke uheldbringende Følger det har haft for et Folk, naar man regerer med provisoriske Finanslove, saaledes som man har set, at der har været regeret her i Landet i 9 samfulde Aar. Derfor har Regeringen ønsket at forhindre det, og det er det, som Forslaget ganske rigtigt tager Sigte paa med, at den forenede Rigsdag træder sammen, naar Fællesudvalget ikke har kunnet tilvejebringe Enighed, idet der da foregaar en Afstemning i begge Rigsdagens Ting ved, at den samlede Rigsdag træder sammen og træffer sin Afgørelse. Det ærede Medlem var bange for, at det førte til, hvad han kalder Folketingsenevælde. Der er da den Forskel, naar dette Forslag vedtages, at saa vil Folketingets Overvægt — det kommer jo an paa, hvilke Stemninger der er i de forskellige Ting — blive lovlig. Men det ærede Medlem har jo i sin Regeringstid været med til at lægge Overvægten i Landstinget, har regeret enevældigt med Landstinget i en hel Række af Aar. Det er en saadan Regeringsform, vi vil hindre ved det Forslag, der gaar ud paa, at naar de to Ting ikke kan enes om Finansloven, træder den samlede Rigsdag sammen, og der træffes saa en endelig Afgørelse. Det er den Form, under hvilken man vil hindre i Fremtiden provisoriske Finanslove og provisoriske Tillægsbevillingslove. Det ærede Medlem syntes ikke om det Forslag; jeg synes, det er et fortrinligt Forslag, og jeg vilde aldrig kunne gaa med til det, der har været antydet i den Resolution, som er udstedt af Højre, at det skulde komme an paa, hvorledes Stemmerne faldt i hvert Ting, og hvert enkelt Ting skulde stemme for sig, endnu mindre, at man skulde tilvejebringe en Ordning, hvorefter der ikke kunde ske Forhøjelse i de direkte Skatter, uden at der krævedes en Majoritet i hvert af Tingene af $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer. Det